

Sygn. akt IV CSK 740/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej P. w O.
przeciwko M. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt V Ga 22/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa P. w O. wniosła od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 23 maja 2014 r., wydanego w sprawie o zapłatę, skargę kasacyjną, którą oparła na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. W ramach podstawy procesowej zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu „naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. oraz 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 382 k.p.c., art. 385 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. poprzez zmianę wyroku i oddalenie powództwa z powodu nieudowodnienia przez powoda zakresu prac naprawczych i stwierdzenie, iż dołączone przez powoda do pozwu zdjęcia prywatnego rzeczoznawcy (...) nie są wiarygodne” oraz „całkowity brak oceny przez Sąd II instancji” szczegółowo określonych elementów materiału zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Podstawę materialnoprawną wypełnił zarzut naruszenia art. 355 § 2 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być jej oczywista zasadność, wynikająca z faktu, że „wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów postępowania cywilnego bowiem Sąd II instancji całkowicie pominął dowody zgromadzone zarówno przed Sądem I Instancji (...), a także pominął dowody zgromadzone w toku postępowania przed Sądem II instancji”. Uchybienia Sądu miały spowodować, że „w zaskarżonym wyroku nie została wskazana podstawa faktyczna i prawna, a tym samym wyrok ten dotknięty jest zasadniczym brakiem, który uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia

skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżąca, pomijając całkowicie aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, ograniczyła się do powtórzenia w skróconej formie zarzutów skargi w całości odnoszących się do postępowania dowodowego. Wymaga podkreślenia, że przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, iż skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Ocena powołanej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, przy uwzględnieniu sposobu jej uzasadnienia, wymagałaby niedopuszczalnej na tym etapie postępowania, szczegółowej analizy zaskarżonego rozstrzygnięcia i postawionych w skardze zarzutów. Jednocześnie rodzaj zarzutów, które w większości zmierzały do niedopuszczalnego zakwestionowania poczynionych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych oraz dokonanej oceny dowodów (art. 398⁹ § 3 k.p.c.) dyskwalifikował oparcie na nich wniosku o przyjęcie skargi.

Nie stwierdziwszy okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.